

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**29-та Неділя по
П'ятидесятниці: Понад
усяку надію!**

**Twenty-Ninth Sunday after
Pentecost:
Against All Hope!**

**Vingt-neuvième dimanche
après la Pentecôte : Contre
toute espérance!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

21-го грудня – якого планета таки вижила - має найдовшу ніч у році. Для людини, яка не пам'ятала те, як було в попередніх роках, а особливо, яка - безвірна, ця ніч несла з собою спокусу на розпач. Чому ж Сонце так швидко сховалося? Чи стануть дні все коротші й коротші доти доки вони зовсім позникають? Чи зима й холод назавжди пануватимуть над землею?

Яка приємна нам зараз ця надія, яку приносить нам Народження Христове! Не диво, що Християни легко сприйняли звичай святкувати «день народження непереможного Сонця» (латиною це - *dies natalis solis invicti*), яку відзначали римляни-язичники. Вони ж пов'язували це Свято з Народженням Ісуса, «Сонця праведності», як Його називає Тропар Різдва Христового. Отож перемагає тут **надія**, не тому, що просто *промовчуємо* розпач, а тому, що ми *вірою* вибрали прийняти надію, хоч і покуштували розпачі й сумніву.

Але навіть перед цим Празником радості з приводу перемоги Сонця, символа світла й тепла, ми знаходимо ще один початок для надії – ще один Празник: Зачаття від Праведної Анни Пресвятої Богородиці (більшість Християн звать її Божою Матір'ю, тому що ми віримо, що Ісус, Який від неї народився - Бог істинний, як і істинна Людина). Для Православних це – Свято скромне, як і Марія завжди була скромною. Це – не та урочистість, яку знає сестрична Римська Церква, з якою покище не маємо повного сопричастя. Наша сестрична Церква святкує «Непорочне Зачаття» і надає йому особливу важливість.

А чому ж не роблять подібне Православні? Чи тому, що віруємо, що Зачаття Марії не було непорочним? Справа не в тому. Ми віримо, що це первородний *стан* Адама і Єви, тобто смертність, а *не* їхній гріх передається дітям їхніми батьками. Марія зачалася, як і всі людські діти (за винятком Самого Месії) - любов'ю, посвятою та вірою її батьків, Якіма й Анни. Наше Богослов'я не має потреби поняття надприродної Благодаті, яка захистила б Марію від первородного гріха. Для нас Марія, найсвятіша між усіма жінками,- повністю людина, як і ми, і як і ми спаслася від **смерті**, яку **всі** ми успадкували від Адама, як його нащадки – Втіленням і служінням її Сина, Ісуса. Бог вибрав її, а вона досконало й непохитно **вибрала вірність Богові**. Ми також мусимо намагатися це ж робити.

Світло засяяло в домі старенької пари, Якіма й Анни, улюблених Богом, серед зими їхнього розпачу. Вони, було, думали, що Бог забув про них, бо ж до того часу не поблагословив їх дитиною. А тоді ось прибула Марія, як співаємо в Тропареві Празника «понад усяку надію». І в повноті часу **вона**, через Духа Святого, зачала Месію, Ісуса, Який вічно сяє непереможним Світлом спасіння для всієї вселенної.

Twenty-Ninth Sunday after Pentecost: Against All Hope!

December 21 – which the planet has again survived – has the longest night of the year. For those who did not remember how it was in previous years, and, especially, who did not have faith in a loving God Who works in all things for good (Romans 8:28), this night brought the temptation to despair. Why did the Sun hide itself away so quickly? Would the days keep on getting shorter and shorter until they disappear altogether? Would winter and cold hold sway over the earth forever?

How welcome for us at this time is the hope which is brought to us by Christ's Nativity. It is not surprising that Christians readily accepted the tradition of celebrating "the nativity of the invincible Sun" (Latin: *dies natalis solis invicti*), commemorated by the pagan Romans. They linked it with the Nativity of the "Sun of Righteousness", Jesus, as He is described in the Troparion of the Nativity. Thus **hope** is the victor, not because we have simply *ignored* despair, but because we have chosen *by faith* to accept hope, even though we have tasted of despair

Vingt-neuvième dimanche après la Pentecôte : Contre toute espérance!

Le 21 décembre - dont la planète a encore survécu - a la plus longue nuit de l'année. Pour ceux qui ne se souvient pas comment il était dans les années précédentes, et, en particulier, qui n'ont pas la foi en un Dieu d'amour qui fonctionne en toutes choses pour le bien (Romains 8:28), cette nuit porte la tentation du désespoir. Pourquoi le Soleil s'est caché si vite? Est-ce que les jours continueront à obtenir de plus en plus courts jusqu'à ce qu'ils disparaissent complètement? Est-ce que l'hiver et le froid régneront sur la terre pour toujours?

Comment bienvenue pour nous en ce moment est l'espérance qui nous est apportée par la Nativité du Christ. Il n'est pas surprenant que les Chrétiens aient facilement accepté la tradition de célébrer «la nativité du Soleil invincible» (latin: *dies natalis solis invicti*), commémoré par les Romains païens. Ils l'ont liée avec la Nativité du «Soleil de Justice», Jésus, comme Il est décrit dans le Tropaire de la

and doubt.

Yet even before this festival of joy over the victory of the Sun, the symbol and source of light and warmth, we find another beginning for hope - another Festival: that of the Conception of the Mother of God, the Theotokos (most Christians call her Mother of God because we believe that Jesus, Who was born of her, is truly God as well as truly Human). For the Orthodox it is a humble festival, just as Mary was always humble. It is not the solemn event it is in our sister Church, the Church of Rome, with which we do not yet have full communion. Our sister Church celebrates the day as "The Immaculate Conception" and attaches major importance to it.

Why do the Orthodox not do likewise? Is it because we believe that Mary's conception was not immaculate? That is not the right question. We believe that the original *state*, i.e. mortality, of Adam and Eve after the Fall is transmitted by parents to their children and *not* their sin. Mary was conceived as all human children (except the Messiah Himself) are - through the love, devotion and faith of her parents, Joachim and Anna. Our theology has no need for the concept of a supernatural Grace which prevented Mary from being touched by original sin. For us, Mary, the most holy of all women, was fully human like the rest of us, and like all of us, was saved from the **death** which we **have** inherited from Adam, as his offspring. We are, **all of us**, saved by the incarnation and the ministry of Jesus, her Son. God chose her - and she **chose God** in a perfect and complete way. And so must we endeavour to do.

In the midst of the winter of despair, a Light shone in the home of the aged couple, Joachim and Anna, beloved by God. They had thought themselves forgotten by God because, until that time, He had not blessed them with a child. Then along came Mary, as we sing in the Troparion of the Feast,

Nativité. Ainsi **l'espoir** est le vainqueur, non pas parce que nous avons tout simplement *ignoré* le désespoir, mais parce que nous avons choisi d'accepter l'espoir *par la foi*, même si nous avons goûté du désespoir et du doute.

Pourtant, même avant que ce Festival de la joie de la victoire du Soleil, le symbole et source de lumière et de chaleur, nous trouvons un autre début d'espoir - un autre Festival: celle de la Conception de la Mère de Dieu, la Theotokos (la plupart des chrétiens l'appellent «Mère de Dieu», parce que nous croyons que Jésus, Qui est né d'elle, est vraiment Dieu ainsi que véritablement Humaine). Pour les orthodoxes c'est un festival humble, tout comme Marie était toujours humble. Ce n'est pas l'événement solennel, comme il est dans notre Église sœur, l'Église de Rome, avec laquelle nous n'avons pas encore la pleine communion. Notre Église- sœur célèbre ce jour comme «l'Immaculée Conception» et attache une grande importance à elle.

Pourquoi les orthodoxes ne font-ils pas de même? Est-ce que parce que nous croyons que la Conception de Marie n'est pas immaculée? Ce n'est pas la bonne question. Nous croyons que c'est *l'état d'origine*, à savoir la mortalité, d'Adam et Ève après la chute qui est transmis par les parents à leurs enfants et *non pas* leur péché. Marie a été conçue comme c'est le cas avec tous les enfants humains (sauf le Messie Lui-même) - par l'amour, la dévotion et la foi de ses parents, Joachim et Anna. Notre théologie n'a pas besoin du concept d'une grâce surnaturelle qui a empêché Mary d'être touchée par le péché originel. Pour nous, Marie, la plus sainte de toutes les femmes, était pleinement humain comme le reste d'entre nous, et comme nous tous, a été sauvé **de la mort** que nous **avons** héritée d'Adam, comme sa progéniture. Nous sommes, **nous tous**, sauvés par l'incarnation et le ministère de

"against all hope". And in the fullness of time **she**, by the Holy Spirit, conceived the Messiah, Jesus, Who shines forever with the invincible Light of salvation for all the cosmos.

Jésus, son Fils. Dieu l'a choisie - et **elle a choisi Dieu** d'une manière parfaite et complète. Et nous devons aussi nous efforcer de faire ainsi.

Au milieu de l'hiver du désespoir, une lumière brilla dans la maison du couple d'âge, Joachim et Anne, aimé par Dieu. Ils s'avaient pensé oubliés par Dieu parce que, jusqu'à ce moment-là, Il ne les avait pas bénis avec un enfant. Puis est venue Marie, comme nous le chantons dans le Tropaire de la fête, «contre toute espérance». Et dans la plénitude des temps, elle, par l'Esprit Saint, a conçu le Messie, Jésus, Qui brille à jamais avec la Lumière invincible de salut pour tout le cosmos.